

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

JONSTRUPBOGEN

41DE BIND

1 9 6 4

REDIGERET AF VIKTOR PEDERSEN

KØBENHAVN

JONSTRUPSAMFUNDETS FORLAG • WILH. THOMSEN
ORDRUPHØJVEJ 24 • CHARLOTTENLUND

1964

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
Børge Hjermov: Indtryk fra U S A	3
Fra Jonstrup 1864	17
Viggo Bitsch: Emanuel Henningsen	23
Viktor Pedersen: Danmarks første seminarist	25
Viktor Pedersen: Kantor Viggo Bitsch	28
A. Morville: Endnu et efterspil	31
Kaj Bang: Til medlemmerne	34
T. Bygmann: Seminarielektor Poul Thomsen	37
Aage Nedergaard Jensen: Årets gang på Jonstrup	38
Dimittender 1963	41
Fra jonstruppernes verden	43
Regnskab og styrelse	48

INDTRYK FRA USA

Ved aftenteen engang i foråret 1963 spurgte min kone mig: »Har du set notitsen i »Dansk Seminarieblad« om 6 måneders studieophold i USA?« Jeg *havde* set den, men forbigået den i tavshed, da jeg i forvejen har rejst en del — der er jo grænser for, hvor meget man kan belaste sin familie i form af at glimre ved sin fraværelse. Men lysten til at studere et halvt år i USA havde jeg, så der skulle ikke megen overtalelse til, før jeg sendte bud efter de nødvendige papirer. Det var jo ikke sikkert, jeg kom af sted! Dog jo — min kones bemærkning blev årsag til, at jeg nu sidder i USA sammen med 3—400 andre Fulbright-stipendiater fra 74 forskellige lande, halvvejs igennem de 180 dage.

Udstilling.

Stipendiaterne repræsenterer så at sige alle egne af Jorden. Ved en udstilling, som vi arrangerede af medbragte ting i Washington D C kort efter ankomsten til USA, fik man et glimrende indtryk af de mange landes egenart. Der var farvestrålende ting fra Brasilien, særprægede instrumenter fra Vietnam, kunstgenstande fra Kina, smukt sølvtøj fra Spanien, chianti fra Italien og meget mere — alt sammen indrammet af flag og plakater i alle spektrets farver. Den danske udstilling skæmmedes noget af, at vi 4 deltagere alle er mænd — kvinder har nu engang bedre sans for at sætte farver sammen. Det var der ikke noget at gøre ved; en af deltagerne havde heldigvis medbragt ting fra Grønland, som sammen med dansk porcelæn, sølvtøj, glas, håndarbejde, bogkunst, møbelkunst m. m. gav en helt pæn udsmykning af den kvadratmeter bordplade, vi havde fået stillet til rådighed. Udstillingens gæster var om formiddagen skolebørn med deres lærere, om eftermiddagen tillige forældre. Der var blandt kvinderne stor interesse for danske madopskrifter —

mændene havde mere sans for den udstillede Cherry Heering og Aalborg Akvavit! Børnene kunne ikke stå for H. C. Andersen; de fik adskillige souvenirs, f. eks. motiver fra H. C. Andersens eventyr, klæbet på tændstikæsker.

Orientering.

Tiden i Washington D C — fra slutningen af august til midten af september — var tænkt som en orienteringsperiode, hvor vi ved forelæsninger og samtaler skulle vænnes til amerikansk livsform og tankegang. Ideen er udmærket; for mange kan det virke overvældende at komme til så stort et land, ikke mindst hvis deres første indtryk af landet er New York! Men perioden var for lang og orienteringen undertiden unødvendig; for eksempel blev der anvendt én time på at demonstrere brugen af en telefon! Vi følte os foranlediget til at fortælle »forelæseren« om Valdemar Poulsen! — At man til gengæld gjorde amerikansk litteratur færdig på 22 minutter, er imponerende! — — — Men Washington D C er en meget smuk by med mange interessante bygninger, så vi kunne nok få tiden til at gå. Alene Smithsonian Institution, som omfatter mange forskellige afdelinger: kunst, zoologi, botanik, industriens udvikling — og meget andet, kræver flere besøg for at give et blot overfladisk kendskab, og National Gallery of Art er en meget smuk kunstsamling, som man med glæde vender tilbage til, for ikke at tale om byens historiske mindesmærker og bygninger (for eksempel Lincoln Memorial, Washington Monument, Capitol, White House), som man *må* se. Amerika er jo et ungt landt og Washington D C kun ca. 175 år gammel, så traditioner skal man ikke vente sig for meget af, og dog ser man i National Archives Building berømte historiske dokumenter, ikke blot Declaration of Rights, som er den amerikanske forfatnings vigtigste dokument, men mange andre fra 1787 til vore dage, for eksempel Declaration of Independence, Declaration of Liberation, samt breve fra Churchill til den amerikanske regering i forbindelse med 2. verdenskrig. Det seneste er det dokument, som gjorde Churchill til amerikansk statsborger, underskrevet af præsident Kennedy.

March on Washington.

Den vigtigste begivenhed i Washington-tiden var negrenes »March on Washington« den 28. august 1963. I 100.000-vis var negre fra alle stater, men naturligvis navnlig fra den sydlige del af USA, dagen og natten før kommet til byen pr. tog, privatbil eller luftkonditioneret Greyhound bus. Vejret var — som så mange andre dage — næsten for varmt, 92° F, himlen klart blå, solskin. Dagen før talte jeg med flere hvide amerikanere om den forestående march; de var alle bekymrede for, hvad der kunne ske. En forretningsmand sagde: »Vi ved aldrig på forhånd, hvordan negrene reagerer. Måske forløber det hele i ro, men hvis negrene først får noget at drikke — — — !« Politiet var forberedt på uro; fra de tidlige morgentimer var den rute, ad hvilken marchen skulle foregå: Pennsylvania Avenue—Constitution Avenue—Capitol, som ved Kennedys død og begravelse blev så sørgeligt bekendt over hele Jorden, spækket med betjente. Der blev dog ingen brug for dem. Der blev ganske vist sagt hårde ord i de taler, der blev holdt på pladsen foran Lincoln Memorial, og talerne blev hilst med langvarigt bifald ikke blot af negrene, men også af mange hvide, der var mødt op, men marchen selv tog sig snarere ud som en kæmpemæssig skovtur end som et demonstrationstog. Den manglede organisation. Dels var det ikke én samlet, men flere spredte grupper, der gik, når de fik lyst; dels så alle yderst tilfredse ud, med flag i hånden og roset i knaphullet med påskriften: March on Washington 28.8.1963; mange spiste is, andre sang negro spirituals. Ganske vist så man plakater med påskrifter som: We Want Freedom Now, Freedom to Vote, Freedom to Send Our Children to School — men fare for optøjer var der på intet tidspunkt, hvad der tjener negrene til ære. Hvor megen værdi en sådan march har, er det svært for en udenforstående at bedømme; den var i hvert fald en demonstration — også for negrene selv — af en fælles vilje til og mulighed for at gøre hvide amerikanere opmærksom på, at negerproblemets løsning trænger sig på.

Til Seattle.

I Washington D C var vi blevet inddelt i grupper efter, hvad vi særligt ønskede at studere i USA. Min gruppe fik benævnelsen: American Civilization Group. Den kom til at bestå af 18 personer fra 10 frskellige lande: 3 fra Brasilien, 1 fra Colombia, 2 fra Spanien, 1 fra Grækenland, 1 fra Luxembourg, 1 fra Belgien, 1 fra Holland, 3 fra Sverige, 1 fra Finland og 4 fra Danmark. Som de andre grupper skulle vi forlade Washington D C ca. 15. september, idet grupperne blev spredt over USA for deres specielle studium. Vor gruppe skulle til Seattle, Washington — byen, der arrangerede verdensudstillingen 1962. Rejsen til Seattle foregik med tog — Pullman cars. Det er en strækning på ca. 4.000 miles, og da vi gjorde ophold undervejs — i Chicago, Livingston, Montana (for at se Yellowstone National Park) og Portland, Oregon, hvor vi blandt andet besøgte det udmærkede Reed College — tog turen 8 dage. Under et interview i Portland, Oregon, til en lokal avis blev jeg blandt andet spurgt om, hvad jeg som udlænding fandt mest karakteristisk i Staterne — et spørgsmål, der er stillet mig mange gange siden. Jeg svarede: »To ting; ikke, som De sikkert venter, trafikken, men landets uhyre udstrækning og folks venlighed.« Der er naturligvis meget andet at nævne, men det har vist sig, at den iagttagelse stadig holder stik. Intervieweren var forbavset over min bemærkning om folks venlighed og fremhævede dansk imødekommenhed over for udlændinge — gensidig tilfredshed!

Seattle, Washington.

Seattle, Washington, er en by lidt mindre end København. Den er temmelig langstrakt og får karakter dels af de høje bjerge omkring den, dels af søen, Lake Washington, som den omgiver, og dels af den gren af havet, Puget Sound, som den ligger ud til. Byen er, som det meste af vesten, ny, ikke meget over 125 år (University of Washington, hvor vore forelæsninger foregår, grundlagdes 1861). Egnen ejedes oprindeligt af indianerne; Seattle er navnet på den indianerhøvding, de hvide

»købte« landet af. På grund af sin beliggenhed så langt mod nord har den indtil for nylig været fri for negerproblemer. Den industrielle udvikling i de sidste tiår har imidlertid medført en »indvandring« af negre syd- og østfra, hvilket blandt andet har skabt et »open housing« problem, det vil sige krav fra negrene om at købe huse af hvide på lige fod med hvide. I efteråret 1963 kom det til en debat i byrådet, der blev transmitteret i TV; det blev en langvarig debat, idet alle, der gik ind for forslaget, talte om formiddagen, alle modstanderne af »open housing« forslaget om eftermiddagen, og man forstod, at en væsentlig grund for modstanderne var, at negerindflytning i »hvide« kvarterer ville medføre fald i husenes pris. Det er en udvikling, der er konstateret mange gange sydpå, så oppositionen var stærk; resultatet blev da også, at spørgsmålet afgøres ved folkeafstemning — 1. marts 1964. Kort efter blev debatten omtalt af en professor ved universitetet; han mente, at forslaget ville falde på grund af den stærke reaktion i den hvide befolkning. Men det vil blive rejst igen.

»American Civilization«.

American Civilization er et omfattende begreb. For os betyder det: 1. amerikansk historie, 2. amerikansk litteratur, 3. amerikansk »kultur«. Et specielt forelæsningsprogram er tilrettelagt for gruppen, 3×2 timer ugentlig, hvad der kan forekomme at være lidt magert; men dels er der mange bøger at læse i forbindelse med forelæsningerne, dels har nogle af gruppen tegnet sig for ekstra forelæsninger, for eksempel over amerikansk litteratur efter 1930, brugen af audiovisuelle undervisningsmidler, sprogundervisning. Endelig er der foruden forelæsningsprogrammet arrangeret institutionsbesøg, og da alle deltagere i deres hjemland underviser på trin, der svarer enten til mellem-skole, gymnasium eller seminarium, har en væsentlig del af besøgene været aflagt på Junior og Senior Highschools og colleges. Dog har vi fået indtryk af en del andre institutioner også; en dag gjaldt turen således byens fængsels 2 afdelinger: en for ganske unge (Juvenile Court) og en for voksne (City Prison). Det var særdeles interessant, men deprimerende.

City Prison.

I City Prison fik vi alle afdelinger forevist. Vi begyndte med noget forholdsvis fredeligt; et undervisningslokale for vordende betjente. Programmet for den time, vi overværede, var demonstration af håndjern; det så uhyre let og effektivt ud! — I et kemisk laboratorium bliver alt materiale vedrørende politisager (bildrab, voldsforbrydelser for eksempel) undersøgt, i et andet lokale tages fingeraftryk; et rum indeholdt kartotek med generalieblad for samtlige fanger i City Prison. Der var radiatorer, hvorfra alle politiets biler dirigeres. Ca. 80 % af fangerne er drankere; når en sådan fange bringes til City Prison, bliver han først anbragt i en celle, hvis gulv og vægge er beklædt med gummi, for at fangen ikke skal slå sig. Her sover han rusen ud; efter afhøringen anbringes han i en normal celle. For særlig voldsomme fanger findes celler polstret med et tykt lag gummi beklædt med stof; her får fangerne afløb for deres galde og falder til ro.

Det, der særlig slår en ved besøg i City Prison, er den gode behandling, fangerne får. Ved ankomsten bliver de grundigt undersøgt af en læge — efter et nødvendigt bad og et besøg hos barberen, hvor de bliver klippet og afluset — der tages røntgenbillede af deres lunger, og eventuelle tilfælde af TB tages straks under behandling. Deres tøj bliver kogt og opbevaret til senere brug; selv får de anvist en celle med køjer. Cellen bruges dog mest som soverum; den er uaflåset, så fangerne kan gå frit omkring på afdelingen. Der er højtalere i alle celler, musik hele dagen; et bibliotek findes også — det bruges dog ikke meget, men der læses mange ugeblade. Fangerne har tilladelse til at ryge, får 3 måltider om dagen, og deres eneste arbejde er køkken- og rengøringstjeneste. De kan naturligvis ikke komme ud af bygningen; når de gør køkkentjeneste, benytter de således en elevator, der kun går fra celleafdeling til køkkenafdeling. — Nogle fanger har udearbejde, for eksempel ved snekastning og andet vejarbejde; de er ubevogtede, idet de foretrækker fængslets regelmæssighed og gode forplejning for friheden.

Celleafdelingen er lukket med en gitterlåge, der kun kan åbnes i et bestemt rum, udelukkende for betjente. Disse må afle-

vere deres våben, inden de lukkes ind i fængslet — det lyder tosset, men årsagen er, at fangerne alle er ufarlige: 80 % som sagt drankere, 15 % biltyve, 5 % »andre tilfælde«; fanger, der har begået alvorlige forbrydelser, sidder i County eller Federal Prison, hvor forholdene er anderledes. Man ønsker, at forholdene i City Prison skal være så nær op ad det civile liv som muligt; deraf afleveringen af våbnene. — I City Prison sad 1. november 1963 265 mænd og 26 kvinder (alkoholikere og prostituerede).

Juvenile Court.

City Prison er beregnet til fanger over 18 år; yngre lovovertrædere anbringes i Juvenile Court. Det er et trist sted. De unge mennesker er inddelt i grupper efter køn og alder. De har sovesale med køjer; desuden opholdsrum, der oprindeligt var smukt og smagfuldt møbleret, men møblementet blev hurtigt ødelagt, så i dag er der kun det nødtørftigste. For at undgå sex-problemer lader man de unge mennesker spise i hold: senior boys, junior boys, junior girls, senior girls. Også her er forplejningen god og rigelig. Der er skolegang hver dag i en smuk skolestue med tilhørende systue og skolekøkken; der er stor interesse for manuelle fag, mindre for de teoretiske. Det boglige udbytte er derfor ringe, men eleverne holdes beskæftiget og hindres i at gå i stå. Der gøres meget for fangerne i Juvenile Court; de kommer for mange forskellige forseelser: biltyveri, drik, prostitution, vold for eksempel. Det er meget ofte unge mennesker, som forældrene ikke har taget sig af, hvad grunden så har været — børn, som har savnet kærlighed og tryghed i hjemmet og derfor søgt den andet sted.

Det var meget deprimerende at se de unge menneskers ansigter: kolde øjne, hårde træk — men hvordan skal de blive anderledes? Vi havde tidligere hørt, at ungdomskriminalitet var et stort problem i USA; her fik vi syn for sagen. — Jeg noterede mig, da vi på bustur i Chicago passerede Chinatown, at der ingen ungdomskriminalitet findes blandt kineserne i byen. Årsagen er, sagde vor guide, at familiesammenholdet er meget stærkt og respekten for forældre og bedsteforældre dybt rodfæ-

stet. Hvis en ung kineser har forset sig, afgøres forseelsen i familien, i alvorlige tilfælde af bedstefaderen, normalt af faderen. Noget af dette kunne hvide i Amerika og andetsteds have godt af at lære.

Skolebesøg.

Tredie afdeling af gruppens program er en 8 ugers rejse syd- og østpå (tilbage til Washington D C), hvor vi skal studere undervisningen på Junior og Senior Highschools samt colleges. Som omtalt har vi allerede besøgt flere skoler; her skal kun omtales enkelte, da hensigten med denne artikel ikke er at give et nuanceret billede af amerikanske skoleforhold i dag — det hører hjemme under faglitteratur og er desuden uhyre vanskeligt at skildre udtømmende, da hver stat har sit specielle system.

I forbindelse med Thanksgiving Day (28. november), som er en fest, der minder noget om en dansk høstfest, og hvis højdepunkt er takkegudstjenesten om formiddagen og familiefesten om eftermiddagen, var gruppen indkvarteret hos beboerne i et landsogn på 400 mennesker, Fairfield, 6 timers buskørsel syd for Seattle. Vi boede hos nogle *meget* flinke mennesker, og for mit vedkommende blev besøget særlig interessant, idet en af gæsterne, fru Hansen, en dame på 83 år, havde været gift med en dansker og derfor lært sig sproget, så vi fik os en hyggelig slud-der.

Fairfield.

Under opholdet i Fairfield besøgte vi de lokale skoler. Man har for nylig indført et centralskolesystem, så børn fra 200 miles² samles i to 8-klassede skoler og én 4-klasset. Amerikanske børn begynder skolegangen ved 6-års alderen; mange har forud haft et år i kindergarten. Der er en tendens til at holde børnene i skole længst muligt, så de fleste børn, i hvert fald i staten Washington, går i skole 12 år, hvad der nok kan virke overvældende på en dansker. I Fairfield omfatter de to 8-klassede skoler de første 8 skoleår, den 4-klassede de 4 sidste. Jeg be-

søgte en af de 8-klassede skoler. Dens 5 første klasstrin kaldes »grade school« (svarer nogenlunde til dansk grundskole), de 3 sidste »junior high school« (svarer til de første klasser i den gamle danske mellem-skole). Det er en skole på 200 børn, hvoraf dog kun 5 % bor i landsbyen Fairfield, mens resten kommer med skolebus fra et vældigt opland — buschaufføren kører 40 miles hver morgen og hver eftermiddag!

Fagfordelingen på de første klasstrin svarer nogenlunde til danske forhold, med hovedvægten lagt på læsning, skrivning og regning. Kristendomskundskab, som for danske børn i grundskolens første klasser er et afholdt fag, er ikke indeholdt i undervisningsplanen, U. S. A. har som bekendt ingen statskirke, men særdeles kraftige private kirkesamfund — i Fairfield hele 4 — så undervisningen i kristendomskundskab gives i søndags-skoler, som er frivillige, men stærkt besøgt. — I det hele taget får man det indtryk, at netop fordi kirkesamfundene er private, er tilknytningen til kirken langt stærkere i U. S. A. end i Danmark. Folk føler sig i højere grad økonomisk forpligtet og er derfor mere interesseret i kirkens trivsel. En medvirkende årsag er det sikkert, at der i amerikanske kirker foregår langt mere end i danske; kirken er et virkeligt centrum for menigheden.

I 6.—8. klasse var fagene inddelt i tvungne og obligatoriske. Tvungne fag var: staten Washingtons historie, »social studies« (omtrent det samme som samfundskundskab), regning, matematik, engelsk og bibliotekskundskab. Valgfri fag var blandt andet: tysk, musik, talerkursus, fysik og kemi. Jeg havde lejlighed til at overvære timer i 8. klasse (regning), 7. klasse (engelsk grammatik), 6. klasse (geografi) og 3. klasse (sang). Jeg var navnlig imponeret af lærebøgerne, hvis udstyr og billedmateriale var meget omfattende og af fremragende kvalitet. Danske skolebøger har en tendens til at skære indholdet ned; her var en rigdom af tekst og illustrationer. Det virkede meget tiltalende.

Børnene var meget frie. I regning fik de lov til at snakke sammen om opgaverne, mens læreren hjalp de svageste; i geografi stillede de mange spørgsmål — også til de udenlandske gæster. Jeg var ikke så imponeret af deres viden; en væsentlig årsag er

sikkert, at så vidt muligt alle børn rykkes op hvert år, hvad der naturligvis må sænke niveauet. Men de var åbne, videbegærlige og ganske uden generthed, hvad der virkede forfriskende.

High Schools.

Skolerne i Fairfield var små. De fleste high schools har over 1000 elever, svarer altså til store danske kommuneskoler. I Seattle High Schools har man 3 års junior high school og 3 års senior high school efter 6 års grade school, i modsætning til Fairfields 5-3-4 ordning. Det samme er tilfældet i de fleste større byer. I Seattle besøgte jeg blandt andet Roosevelt High School. Her som på Bellevue High School, syd for Seattle, består skemaet dels af en tvungen faggruppe, dels af en række valgfrie fag. Der er et imponerende tilbud af fag, især i senior high school. I junior high school er følgende fag tvungne: engelsk (skriftlig og mundtlig), »social studies« (som her omfatter staten Washingtons historie, amerikansk historie, verdenshistorie, verdensgeografi, samfundskundskab), matematik, fysik, sang, husgerning, håndgerning, sløjd, formning og gymnastik. Valgfrie fag er blandt andet fremmedsprog og musik. Hvis en elev vælger fremmedsprog, forudsættes det, at han følger undervisningen i faget hele junior high school igennem. Tidligere lagde man ikke så megen vægt på fremmedsprog; den øgede trafik mellem landene og den industrielle og politiske udvikling har imidlertid gjort det klart for mange amerikanere, at fremmedsprog er et vigtigt fag. Der vælges oftest spansk eller fransk, nogle vælger dog tysk.

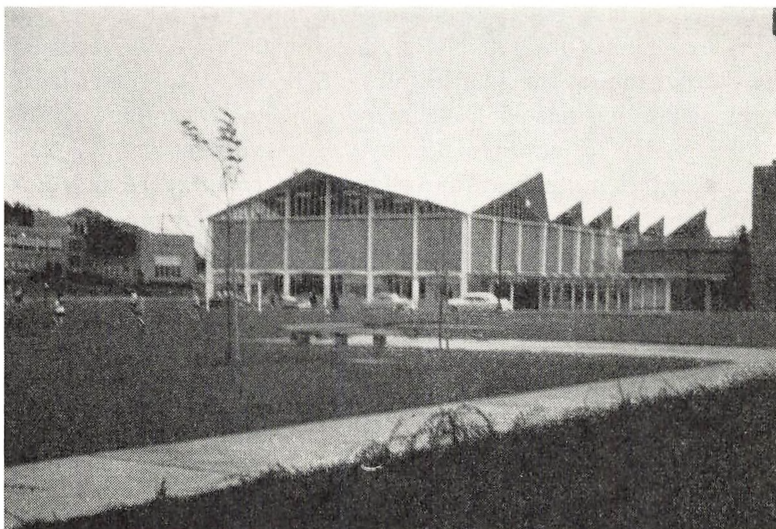
I senior high school er de fleste fag valgfrie. På Roosevelt High School er der således mulighed for at vælge mellem følgende fag: verdenshistorie, U. S. A.'s historie; geometri, algebra, trigonometri; biologi, botanik; kemi, fysik; spansk, fransk, tysk, russisk, latin; bogføring, maskinskrivning, stenografi; handelsret, handelskorrespondance; kostumetegning; maling, kartoffeltryk, stoftryk; harmonilære, musik (orkester, kor); husgerning, håndgerning; teknisk tegning, træsløjd, metalsløjd. Tvungne fag er kun: engelsk (mundtlig og skriftlig), historie og gymnastik.

Den store valgfrihed giver eleverne mulighed for at udnytte deres evner mest muligt; den skyldes ønsket om, som det hedder i programmet for Seattle Public Schools »1. at tilfredsstille deres personlige og sociale behov og 2. at imødekomme de samfundsmæssige og økonomiske krav, som verden af i dag stiller«. Man har indtryk af, amerikanske børn tidligere end danske regnes for selvstændige individer, hvis mening må respekteres. Det er måske den væsentligste grund til den selvtillid og frimodighed, der er så iøjnefaldende for en dansker. Børnene vænnes tidligt til at udtrykke sig: allerede i grade school holder de foredrag for kammeraterne, og i high school er der som nævnt særlige taler- og diskussionskurser, som visse steder, for eksempel på Bellevue Senior High School, er tvungne.

Seminarieundervisning.

For at få et indtryk af seminarieundervisningen i U. S. A. tog jeg i november måned til det største og bedste seminarium i staten Washington, Western Washington State College, som ligger i Bellingham, en by på 35.000 indbyggere i statens nordvestlige hjørne, nær den canadiske grænse. Det begyndte som »state normal school« i 1893 og blev seminarium i 1937. Som mange andre colleges imponerer det ved sin størrelse; elevtallet er 2800, og der er knyttet over 300 lærere til seminariet. Det består af mange bygninger, spredt over et stort areal, og sætter i høj grad præg på byen. (Til sammenligning kan nævnes, at University of Washington i år har 21.000 studenter, fordelt på alle fakulteter; heri indgår elevtallet på det stedlige seminarium, College of Education, der er en del af universitetet). Store tal!

Forholdene på Western Washington State College adskiller sig på flere punkter fra, hvad man sædvanligvis finder på danske seminarier, selv om der jo i dag sker så meget inden for seminarieverdenen i Danmark, at det er vanskeligt at finde generelle træk! *Alle* elever har gennemgået junior og senior high school; det giver nogenlunde ensartethed og gør det lettere for seminariets lærere at lægge undervisningen til rette. Uddannelsen er 4-årig; den omfatter dels fag, som er fælles for alle, dels

Seminariet i Bellingham

særfag. Fællesfagene kaldes General Education Courses; disse er: engelsk, biologi, geografi med geologi, sociologi, historie, matematik, fysik, psykologi, »speech«, legemsøvelser. Disse fag studeres de første 2 år. Hertil kommer »Professional Education«, som omfatter videregående psykologi og sociologi, desuden filosofi, metodik og undervisningspraktik. Praktikundervisningen gives på omegnens skoler; nogle af dem ligger 35 miles fra Bellingham, men det betyder intet i bilernes land. I praktiktiden (1 semester i 3. år) har seminarieeleverne ingen undervisning på seminariet, men fuldt skema (16 timer) på praktikskolen.

De omtalte fag er fælles for alle studerende på Western Washington State College. Det er imidlertid muligt at uddanne sig både til »elementary school teacher«, »junior high teacher« og »senior high teacher« her, idet mange af forelæsningserne er fælles for alle 3 grupper, således forstået, at mange fag kan tages enten som »major« eller »minor«. En studerende, der uddanner sig til elementary school teacher, må altså lægge hovedvægten på grundskolens fag, hvorimod en junior eller senior teacher særligt må studere high school-fag.

Moderne skulptur. Bellingham

Undervisningsåret er inddelt i kvartaler à $10\frac{1}{2}$ uge. Eleverne skal kun have 16 ugentlige timer, idet undervisningen i høj grad er lagt an på selvstudium; man beregner 2 timers forberedelse til hver time på klassen. Til sammenligning kan nævnes, at lærerne på College underviser 12 timer ugentlig; også de forventes at have 2 timers forberedelse pr. læst time. Desuden har de 9 timers konference med elever og kolleger ugentlig. — Efter eksamen kan de nyuddannede lærere undervise i 6 år; derefter skal de tage et 5. studiår i deres specialfag.

Lærerne i de 3 skoleafdelinger aflønnes ens; alt skolearbejde anses for at være en del af en helhed og derfor lige vigtigt. Det eneste, der bestemmer en lærers løn, er hans uddannelsestid (4 eller 5 år) og det antal år, han har undervist.

Som i Danmark er det dyrt at studere i U. S. A. Western Washington State College er statsunderstøttet og derfor relativt billigt, idet elevernes egne udgifter andrager ca. \$ 1300 årlig.

Selv om man sætter købekraften af en dollar til 3 kroner, bliver det alligevel til mange penge. De fleste studerende har derfor et arbejde ved siden af studiet i de første studieår; derefter må mange afbryde studiet en tid for at skaffe penge til de sidste år, idet disse er så krævende, at det er umuligt at have arbejde ved siden af studiet.

Hvor er lærerne placeret lønmæssigt i forhold til den øvrige befolkning? Så vidt jeg kan se: lavere end i Danmark, hvad der sikkert hænger sammen med et synspunkt, der er mere fremherskende her end hjemme, at lærernes arbejde er uproduktivt og derfor må honoreres lavere end det, hvor man umiddelbart kan se resultater. Det er ikke noget særtilfælde, at træneren af University of Washingtons fodboldhold er højere lønnet end mange universitetsprofessorer — men han skal jo også have holdet til Los Angeles til Rose Bowl Match — årets fodboldbegivenhed — for 3. gang! Trods det ikke helt tilfredsstillende økonomiske udbytte har jeg indtryk af, at lærerne stort set er tilfredse med deres lod; her som i Danmark er lærergerningen rig i sig selv.

Seattle, december 1963.

Børge Hjerinov.

FRA JONSTRUP 1864

(Jonstrupske poesier 1863—64)

I Jonstrups historie i det 19. århundrede, således som den er belyst gennem sange, taler og erindringer, sporer man næsten ikke de politiske kampe, der prægede århundredet: kampen for folkestyret i 1830—40'erne og partikampene i slutningen af århundredet. Jonstrup var et rent landseminarium, gemt bag Måløv bakke, et lille samfund — uberørt af tidens rørelser. Her koncentrerede man sig om at tage lærereksamen, og det tog alle tanker og al kraft. Eleverne, der med få undtagelser var dårligt funderede, når de kom på seminariet, var fuldt beskæftiget med at tilegne sig de krævede kundskaber, og kravene var store, især i forstander Jens Jensens tid.

Det nationale røre omkring midten af århundredet danner dog en undtagelse. Men ikke mere end at det vakte opsigt, da en elev i 1849 meldte sig til krigstjeneste. Han vendte hurtigt tilbage — man havde ikke brug for ham. Først krigen 1864 får sindene i oprør, som det vil ses af følgende poesier.

Endnu i efteråret 1863, da debatten om Novemberforfatningen var på det højeste, var elevernes tanker optaget af andre idealer, som det fremgår af nedenstående digt af E. Henningsen.

Mine Passioner.

Jeg elsker den dejlige blussende Mø,
som fylder Sjælen med Længsel,
som gyder i Hjertet en Smerte sød,
der sprænger Sløvhedens Fængsel.

Jeg elsker den yndige, smilende Gud,
som vidste saa sikkert at ramme,
som skød med sit dristige, sikre Skud
mit Hjerte i Fyr og i Flamme.

Jeg elsker den tapre og modige Svend,
som slaas for sit Land og sin Pige,
som heller sig giver i Døden hen
end Konge og Fædreland svige.

Jeg elsker den søde, forædlende Saft,
som trykkes af glødende Druer,
som lægger i Armen en ukendt Kraft
og vækker Begejstringens Luer.

Jeg elsker den rolige Kakkelovnskrog,
naar Stormene larme og tude,
naar Regnen nedstrømme, og Sneens Fog
slaar haardt mod den frosne Rude.

Jeg elsker den grønne, friske Natur
med Fuglenes jublende Sange;
jeg hader det mørke fængslende Bur
og ynker den stakkels Fange.

Jeg elsker det stormende, brusende Hav,
som gemmer saa glimrende Minder
om Fortids Storhed i skummende Grav,
som Land med Lande forbinder.

Jeg elsker den rolige, blaanende Sø,
omkredset af Bakker og Skove,
saa ren som Nordens rødmende Mø,
saa klar med den rislende Vove.

Jeg elsker den hele fortryllende Jord,
som skænker mig idel Lykke.
Jeg elsker det gode, som paa den bor,
hos det vil jeg bo og bygge.

Så sent som ved professor Jens Jensens 25 års jubilæum som
forstander den 7. januar 1864, ved hvilken lejlighed han blev

etatsråd, findes ingen hentydning til landets truende situation; men i slutningen af måneden med besættelsen af Holsten slår harmen over det tyske overfald ud i lys lue. De jonstrupske sange fra disse dage afspejler stemningen i det danske folk.

Ved Krigens Udbrud.

Sang til Peder Nielsen ved Afrejsen til Felten 23/1 1864.

(Af Claus Nielsen)

Nu er det Tid at vogte Havens Gærde,
 nu er det Tid at værne om vor Ret;
 nu er det Tid at slibe vore Sværde;
 thi fule Røvere af Røveræt
 med frække Ord og skammelige Løgne,
 med Vold og Magt vor Ære taste an!
 Nu er det Tid for hele Verdens Øjne
 at sejre eller dø til sidste Mand.

Saa runger Folkerøsten vidt om Lande
 fra Ø til Ø med ægte nordisk Klang!
 Med Mod i Brystet, frejdigt hævet Pande
 staar Folket rustet i den danske Vang.
 Til Kamp mod Løgnens lumske Stimandsskare,
 du Danarigets uforsagte Svend
 med frejdig Hu staar rede til at fare,
 naar Luren gjalder for de danske Mænd.

Du ogsaa spænder Sværdet ved dit Belte
 og stiller dig paa Vagt ved Havens Led,
 der trues stærkt af hine Løgnehelte,
 der svige Land og Konge, Pligt og Ed.
Du drager bort — vi bliver vel herhjemme
 og bygger fredeligt paa samme Plet;
 men aldrig skal vort Hjerte dog forglemme
 de Mænd, som kæmpe for vor fælles Ret.

Forsamlede vi sidde her om Bordet
og hilser dig, vor Kammerat, vor Ven,
med hvem vor Læbe veksler Afskedsordet:
»Farvel, farvel, vi mødes nok igen!«
Hil Landsoldaten, som i Slagets Torden
istemmer Danahærens Sejerssang!
En Skaal for Landsoldaten! Skaal for Norden!
For Friheds, Sandheds Sejr i Dannevang.

Sang til en Skaal for Landsoldaten.

(Af V. Holst).

Alt længe Holger Danske sad og slumrede saa smaat.
Han vidste under Frederik havde Danmark det saa godt.
Da gik der gennem Landet et Suk saa dybt og tungt,
og Holger Danske rejste sig, hans Mod var endnu ungt.

Han saa, at tyske Røvere med Vold angreb hans Land,
men og, at Dansken var beredt at slaa til sidste Mand.
Han saa, at Folket var endnu djærvt og stærkt og frit,
og derpaa kendte Holger det igen saa glad for sit.

Han gav den danske Landsoldat sin stærke Kæmpehaand;
da rørte sig hos denne saare mægtigt Holgers Aand,
en høj Begejstring greb ham med frejdigt Mod i Bryst:
Han gik saa glad for Fædrelandet ud til blodig Dyst.

De Tyske skal forvist nu faa at se en blodig Strid,
at Holger Danskes Aand har vækket danske Mænd til mandig Id.
Da Tysken var her sidst, gik han hjem med Spot og Spe,
og vil han over Gærdet nu, vil vist det samme ske.

Vi stoler paa vor Landsoldat; hvor han og Holger staar,
der hente vil de Tyske sig et blodigt Ulivssaar.
En Skaal for hver Soldat, som til Kampen gaar med Sang.
Han holder vel de Tyske borte fra den danske Vang.

Ved Otto R. Justs Bortrejse d. 10. Marts 1864.

Højt gjalder Luren vidt om Danmarks Lande;
den kalder Sønnerne til blodig Dyst;
fra Arnens Hjem den bød dem straks at vandre
til Sønderjyllands blodbestænkte Kyst.
Alt mangen Ven og Broder saa vi drage
med frejdigt Mod i Kamp for Fædreland;
og faldt end Gærdet — gik han end tilbage,
ej tabtes Modet hos den danske Mand.

Nej, Kraft og Mod end har i Danmark hjemme,
og Kærlighed til Land i Arv vi tog;
saa stolte Minder ingen Dansk kan glemme,
som knyttes til vort gamle Dannebrog.
Vel overmægtig Fjendeskærer truer
og virker til vor Undergang, vor Mén;
men vi dog haaber snart igen at skue
»Ved Ejdrems Bølge Danmarks Grænsesten«.

Nu ogsaa Du, vor Kammerat, vor Broder,
vil følge Ærens høje Pligt og Kald;
vil gaa i Kamp for Danmark, for vor Moder
og stille dig blandt vore Kæmpers Tal.
Vi dobbelt stolt dig Kammerat vil kalde;
modtag en simpel Hilsen i vor Sang!
Dit Ord: »For Danmark vil jeg staa og falde«,
forglemmes ej saa let i Jonstrup Vang.

I Anledning af at Just drog i Felten.

(Af Chr. Povelsen).

Atter de fule og nedrige Fjender
storme med List og med Vold over os.
Atter vort Bryst af Ildsluer brænder
efter at byde de fule vor Trods.

Atter vor Harnisk vi skal trække paa.
Brynjen ved Arnen ej længer skal hænge.
Atter staar opsadlet Stridshingsten graa,
Sværdet ved Lænd har nu Danskernes Dreng.

End kan vi mærke, at der i vor Aare
endnu der rinder med Frejdigheds Kraft
ublandet Blod fra Fædrene vore,
fuldt er vort Bryst af den glødende Saft.

End blusser Modet i Kæmperne bolde:
fyldt med Begejstringens luende Harm,
søge med Længsel nu at udfolde
Idræt i de vilde Fjenders Barm.

End er vi rede til Klingen at drage,
Fjendernes Ørne ej skræmme skal os,
selv om vi skulde som Uffe hin Spage
kæmpe mod to: vi byder dem Trods.

Frejdig, du Helt, du svinge nu din Lanse,
ogsaa du brave, som frivillig drog.
Strid da som Mænd — og Sejren skal omkranse
Jer alle, som der kækt og tappert slog.

Vid, at din Pige i Løndom herhjemme
beder til Sejrens den høje Drot,
tolker din Sag med inderlig Stemme,
sukker til ham, der kun vil alt godt.

Og lad saa kun Voverne rulle
hen over Codans urolige Sø,
aldrig til Glemselens Hav skal henrulle
Mindet om dem, der for os vilde dø.

EMANUEL HENNINGSEN

(dimitteret Jonstrup 1864)

Endnu huskes portrættet: en mørkhåret, alvorlig mand med fuldskæg og kønne øjne bag brilleglassene.

Det var i en juleferie i mine drengeår på bedstefaders gård, at nogle gamle årgange af Husvennen — redigeret af skolemanden, husflidsmanden m. m. N. C. Rom — kom inden for min rækkevidde. —

Her læste drengen om husflid, podning, kaninavl samt fortællinger af C. A. Thyregod, Anton Nielsen, Knud Skytte og altså Emanuel Henningsen.

En kreds af folkelige forfattere, hvis indsats i litteraturen man har kaldt skolelærerlitteraturen, og hvis betydning man i dag ser i, at de beredte jordbunden for forfattere som Johan Skjoldborg og Jeppe Aakjær m. fl.

Emanuel Henningsen, hans fulde navn var Laurits Gottlieb Emanuel Henningsen, kom til verden i Hillested, en lille landsby tæt ved Maribo, hvor faderen var lærer.

17 år gammel kom han på Jonstrup, dengang kongelige skolelærerseminarium, hvorfra han fik sin eksamen 1864.

I nogle år var han lærer i Maribo, men 1870 forflyttedes han til Husby ved Fjerritslev i Hanherred.

Allerede som dreng havde E. H. prøvet på at skrive, men det var først nu i det lille lærerkald i Husby, at han fik noget udgivet. Det var ikke alene hans store lyst til at skrive, der drev ham, men også hans trange økonomiske kår, der gjorde det ønskeligt, at hans indtægter suppleredes.

En stadig kamp med sygdom og næringssorger tvang ham undertiden til at give arbejder fra sig i kladde og gøre almanak-historier af emner, som hans gode ven, Zakarias Nielsen, havde tid til at udarbejde i romanform.

Professor Vilh. Andersen kalder E. H. den mest typiske skole-

lærer-forfatter. Han fremhæver hans lette skrivemåde, hans bøgers snart spændende, snart lystige indhold, f. eks. »Rejsefæller«, 1885, i Mark Twains stil og »Folkelivsbilleder«, 1886, med følsomme fortællinger.

E. H. havde både fantasi og humor. Man må give Thorkild Gravlund — der for øvrigt en periode var elev på Jonstrup*) — ret i, at på Lolland lever et vist særpræget lune. Her tænkes ikke just på Gustav Wied, mere på Kaj Munk — beretningen om »Skipperen i Bandholm« er typisk. Særegent for dette lollandske lune synes brugen af overdrevne udtryk for dimensioner — også karakteristisk for amerikansk vid. Man vil overgå hinanden i overdrivelser. E. H. har vel haft en fornemmelse heraf, af det beslægtede her, da han efterlignede Mark Twains stil.

At Jonstruptiden har sat sit spor i E. H.s forfatterskab er troligt, dog ikke i direkte tilknytning.

Anton Niensens (dim. Jonstrup 1848) bog »Seminarieliv i Fyrreerne« kunne ikke give inspiration, den udkom først 1894. —

E. H.s bøger er friske og underholdende. — Hans første bog »Børnenes Jul« udkom 1872, senere »Mathilde og hendes Venner«, også en børnebog, som flere år efter blev genoptrykt i Chr. Erichsens gule hæfter: Børnenes Bogsamling.

Men nu fulgte en række bøger for voksne læsere: »Troldehøjene«, »Fra Lolland«, »Fra Jylland«, »Korsets Stridsmænd« og »Folkelivsbilleder«, den sidste udkom efter hans død.

Disse skildringer af landet og befolkningen giver et meget levende billede af tiden. —

En hård og fattig tid, hvor næsten alle sociale foranstaltninger var ukendte; men dog også en tid, hvor smukke udslag af hjælpsomhed i de små landsbysamfund kendtes og fremhæves af E. H. i hans digtning. Karakteristisk er dog en vis passiv holdning, man affinder sig med forholdene. Ingen reform- eller agitations-tendens som i senere bøger af Pontoppidan, Skjoldborg, Aakjær o. fl.

Det barske klima og de små kår i Nordjylland undergravede hans helbred. Det ensomme liv knugede ham. — Men ligesom hans landsmand Kaj Munk i Vestjylland fik han her i den øde

*) Se Jonstrupbogen, 1940, bind 17.

og fremmedartede natur og blandt den særprægede befolkning inspiration og udløsning for sin digtning.

Dog, hans urolige natur havde svært ved at finde sig til rette — og når lejlighed gaves kunne han slå sig løs.

Omsider åbnede der sig lysere udsigter for ham. Han fik 1883 et bedre lønnet embede i Sæby ved Tissø — og her i den smukke, venlige egn håbede han at genvinde sin arbejdsevne, så han kunne få virkeliggjort sine digterdrømme fra de unge år.

Dog, kun en kort tid forundtes ham. — En brystsyge gjorde ende på hans liv og forhåbninger i året 1886.

Et levende kunstnersind blev brat afbrudt.

Viggo Bitsch.

DANMARKS FØRSTE SEMINARIST

Ved Jonstrupstævnet 1963 kom det på tale, at en af deltagerne, pens. lærer Rich. Henrichsens oldefar var Danmarks første seminarist, dimitteret fra Efterslægtsselskabets skole 1789. Det vakte nogen undren, at den første seminarist ikke skulle være dimitteret fra et seminarium, og spørgsmålet har da også tidligere været debatteret i en polemik mellem jonstruphistorikeren, skoleinspektør R. C. Mortensen, Jonstrupbogens første redaktør, og sognepræst Alexander Rasmussen i Gads danske Magasin 1914. Til oplysning for interesserede skal her kort forklares, hvorledes det forholder sig med dette spørgsmål.

I 1780erne var landets førende kulturpersonligheder stærkt optaget af tanken om at fremme folkeoplysningen, og det kunne bedst gøres ved oprettelsen af et seminarium til uddannelse af almueskolelærere. Forhandlingerne derom trak i langdrag, og for at få gang i sagen besluttede Efterslægtsselskabets ledende mænd at oprette et kursus med »fri Undervisning til unge, begavede Bondesønner, som vilde paatage sig at være Almuelærere.« Således stod der i selskabets annonce i Berlingske Tidende 1786. Der meldte sig 3 elever, men kun 1 fuldførte. Det

var Knud Henrichsen, som blev dimitteret 1789 med udmærkelse som Danmarks første seminarist. R. C. Mortensen mener, at det er med rette, han benævnes således.

Herimod protesterede Alexander Rasmussen, idet han hævdede, at kun elever, der udgår fra et seminarium, kan kaldes seminarister, og at landets første seminarist derfor må være den første elev, der bestod eksamen fra Blaagaard, nemlig Jens Foldager fra Fræer i Himmerland, en dygtig elev, der fik betegnelsen »Udmærket duelig«. Grev Schimmelmann fra Lindemborg bekostede hans uddannelse, og skoleinspektør for det Lindemborgske skolevæsen, Claussen, der blev førstelærer på Blaagaard, fulgte den begavede bondesøn til det nyoprettede seminarium i København. — Jens Foldager blev for øvrigt lærer ved Fræer skole, men opfyldte ikke de store forventninger. Huslige sorger skal have været årsagen til, at han blev drikfærdig, og det gik hurtigt tilbage med den gode skoles anseelse. Han døde 1821.

R. C. Mortensen tog skarpt afstand fra Alexander Rasmussens betragtning. At Jens Foldager stod øverst på eksamenslisten over de tolv elever, der blev dimitteret 1794, er rigtigt nok; men den omstændighed, at han blev færdig et kvarter før nr. 2 på listen, kan ikke berettige til betegnelsen »Danmarks første Seminarist«. Man kunne måske sige, at de tolv var landets første seminarister; men denne betragtning er heller ikke rigtig. Henrichsen bærer med rette betegnelsen »Danmarks første Seminarist«; for det var et seminariekursus, der var oprettet på Efterslægtsselskabets skole, og Selskabet kaldte ham sin »Skoleseminarist«.

Til slut lidt om Knud Henrichsen og hans slægt, som har flere kendte navne fra den danske folkeskole. Slægtens stamfader er Anders Knudsen, der var styrmand på »Dannebroge«, og som sprang i luften sammen med Huitfeldt i Køge Bugt 1710. Hans søn var bonde i Kældernæs, og dennes søn var bonde, smed, skipper og sognefoged sammesteds. Det var en begavet mand, som folk på egnen kaldte »den kloge smed«. På digteren Thomas Thaarups opfordring sendte smeden sin begavede søn Knud til det nyoprettede kursus på Efterslægtsselskabets skole, for at han kunne blive skolelærer. Edvard Storm, der var rektor, optog Knud Henrichsen, og han fik megen glæde af denne elev, den

eneste, der fuldførte. Eksamen blev overværet af kronprins Frederik og universitetets professorer, og statsminister Ove Malings og konferensraad Nørregaards underskrifter findes på hans dimissionsattest.

Højest interessant er det at se, hvor omstændeligt det i disse tider var at skifte opholdssted. Da Knud Henrichsen i 1788 gerne ville holde ferie i sit hjem, måtte han søge om tilladelse dertil. Denne blev meddelt ham af Undervisningskommissionen for Selskabet for Efterslægten, underskrevet af T. Thaarup. For at komme tilbage må han på stemplet papir have godsforvalterens tilladelse. Denne er dog afhængig af, om provsten vil sige god for ham, og provsten bevidner: »Bemeldte Knud Henrichsen var sidste Gang til Herrensbord her i Kirken 16. Søndag efter Trinitatis sidstafvigte, og vides ikke noget som kan udelukke ham fra Kirkens Gode andensted.« Først derefter kan han få Thaarups skrivelse udleveret og få godsforvalterens tilladelse til at rejse tilbage.

Knud Henrichsen var lærer i Stokkemarke, hvor han døde 1823. Hans søn, Joh. Arendt Chr. Henrichsen, der blev dimitteret fra Vesterborg seminarium, var i mange år en højt anset lærer i Magleby på Stevns, hvilket embede senere overtoges af hans søn, J. P. Carl Henrichsen, der blev dimitteret fra Jonstrup 1863. Dennes søn, Rich. Henrichsen, der var lærer i Hundige til 1942, blev dimitteret fra Jonstrup 1908. Han har slægtens arkiv, som han velvilligst har stillet til rådighed ved udarbejdelsen af denne redegørelse.

Viktor Pedersen.

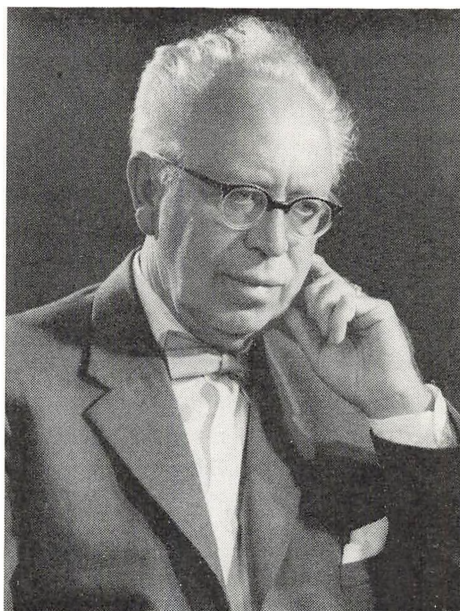
Kilder:

Slægtens papirer.

Gads danske Magasin 1914, september, oktober, november.

Aarbog for historisk Samfund for Præsto Amt 1926.

Skolbladet Efterslægten, februar 1959.

KANTOR VIGGO BITSCH

1890—1964.

Den 2. februar 1964 døde fhv. kantor Viggo Bitsch efter lang tids streng sygdom. Dette budskab har bevæget de mange lærere, især jonstrupperne, som havde ham i taknemmelig erindring for hans virke som lærer, kirkemusiker og komponist og for hans store interesse for alt, hvad der havde forbindelse med Jonstrup.

Viggo Bitsch blev født i Torp skole i Bjerre herred den 19. august 1890 og tog eksamen fra Jonstrup 1911. I 14 år virkede han som lærer og organist i Bandholm, og i 1925 kom han til Vemmetofte, hvor han var lærer og kantor, til han i 1955 tog sin afsked og bosatte sig i Virum. Foruden i skolen gjorde han et stort og påskønnet arbejde som bestyrelsesmedlem og formand i Dansk Kirkemusiker Forening og som redaktør af Dansk Kirkemusiker Tidende. Han har udgivet salme- og sang-

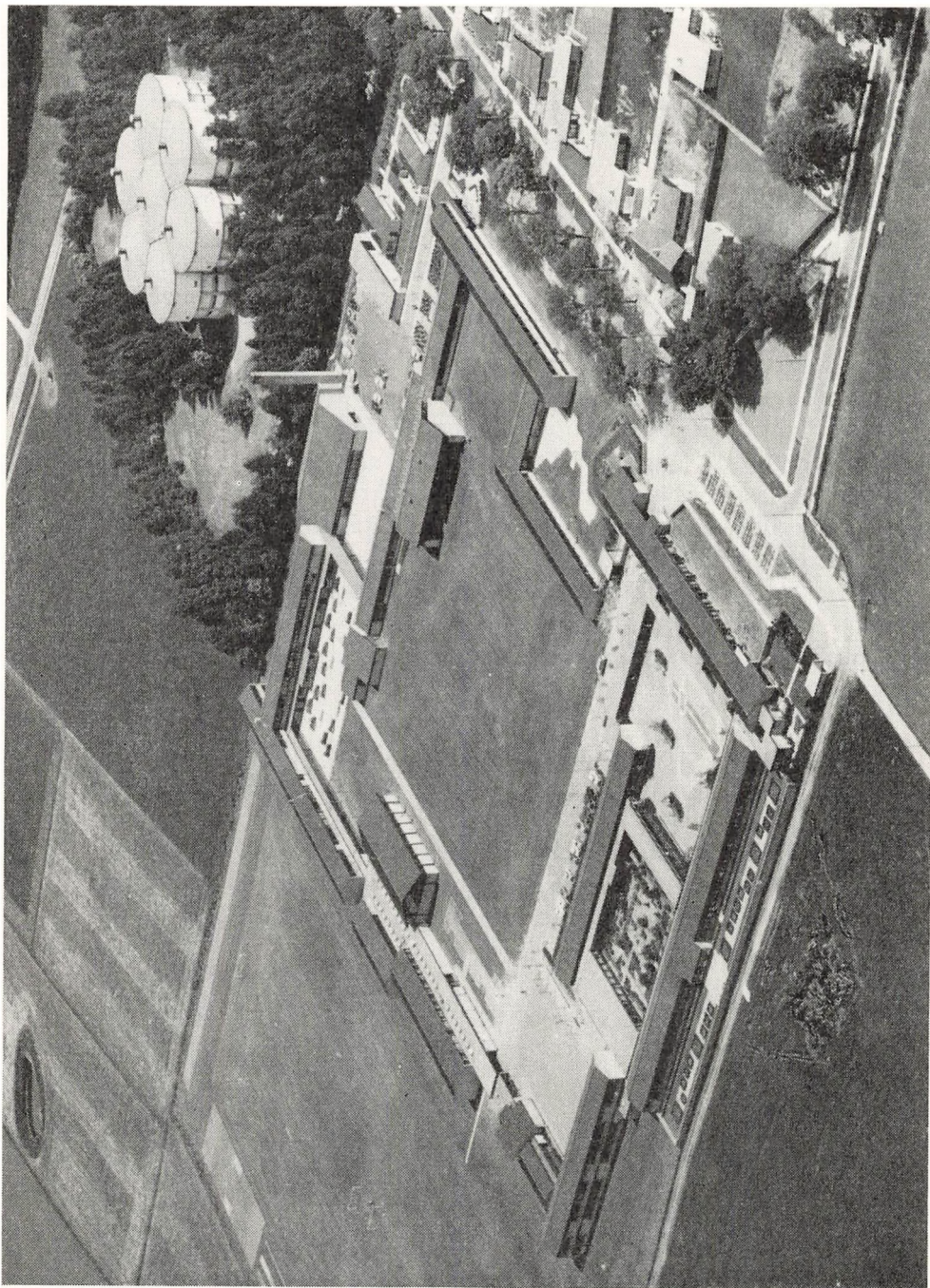
bøger og komponeret en række melodier til børne- og dialekt-sange. Mange af disse melodier er meget yndede og vil leve længe. På sin 70-års dag udsendte han en fin erindringsbog »Ad Barndommens Veje«, hvori han på en stilfærdig måde fortæller sine barndomserindringer og slutter med nogle betragtninger over jysk dialektdigtning.

Et særligt kapitel i hans liv er hans store interesse for Jonstrupminder og Jonstrupkammeratskab. I en årrække samlede han Jonstrupgloser og Jonstrupvendinger, som han i kraft af sin glimrende hukommelse huskede fra sin seminarietid. Det blev til hans kendte Jonstrup-ordbog, der giver et levende billede af kollegielivet på »den gamle Borg« i tiden omkring 1910. Den blev trykt i Jonstrupbogen i midten af 1940'erne og kom senere i særtryk. Han var en flittig bidragsyder til Jonstrupbogen og har tegnet en række portrætter af kendte jonstrupper, sidst i nærværende årbog af E. Henningsen. Med sit sprudlende humør og fremragende fortælleevne kastede han glans over vore Jonstrupsammenkomster, og hans udmærkede melodi til Kaj Bangs »Jonstrup, dit navn kalder minderne frem« vil bevare mindet om ham.

I 1943 trådte Bitsch ind i Jonstrupsamfundets styrelse og sad der i 20 år som et virksomt medlem, altid beredt til at give sit bidrag til bevarelse af minder og traditioner. I et tilbageblik, som han sendte styrelsen efter sin fratrædelse, gav han udtryk for sin glæde og taknemmelighed overfor de mange jonstrupper, han havde mødt i sit liv. Vi føler alle ved hans død, at det er os, der skylder ham tak for, hvad han har gjort for sit gamle seminarium og dets elever.

Mange deltagende tanker er sendt til hans afholdte hustru og hans datter og søn. Sønnen er den kendte forfatter og filmproducent Jørgen Bitsch, der også er jonstrupper.

Viktor Pedersen.

Aerodan luftfoto

Jonstrup stadsseminarium

ENDNU ET EFTERSPIL

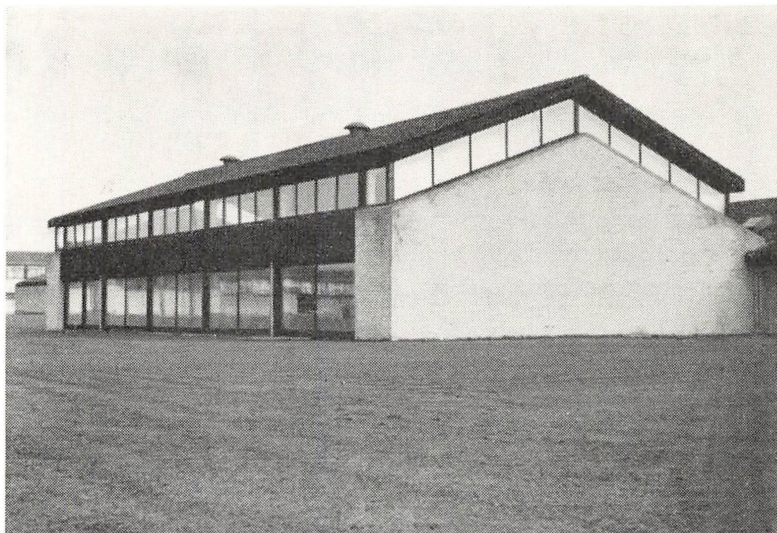
I sidste årgang af Jonstrup-bogen blev omtalt den kritik af Jonstrup-byggeriet, som fandt sin afslutning ved tjenestemandsdømstolens frikendelse af byggeudvalgets formand, kontorchef Vagn Jensen. Desværre må her omtales endnu et efterspil for at fuldstændiggøre den historiske beretning om opførelsen af det nye Jonstrup Statsseminarium.

Under byggeudvalgets forhandlinger om projekteringen af seminariet blev det ved flere lejligheder drøftet, at Lyngby kommune skulle betale halvdelen af opførelsen af kollegiet, hvad der på et tidspunkt syntes at være god udsigt til at opnå. Det blev dog ikke til noget.

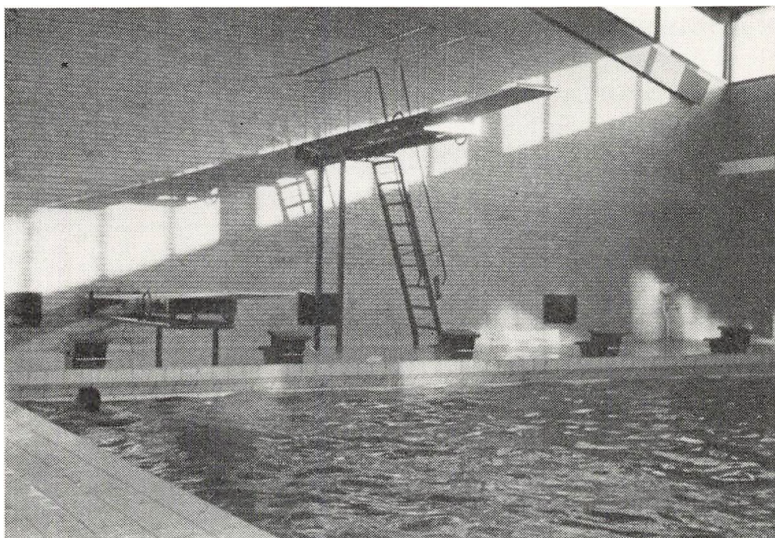
Da byggeriet var afsluttet, fremsatte Lyngbys borgmester i stedet et forslag om at afkøbe staten seminariets svømmehal. Der blev ikke forhandlet med seminariet, men da rygtet nåede os, blev der fra lærerrådets side afgivet en enstemmig vedtaget protest, som blev afleveret til undervisningsministeren. Salget blev alligevel ordnet ved en aftale mellem ministeren og borgmesteren, uden at seminariet blev inddraget i forhandlingen. Seminariet modtog blot en ministeriel skrivelse, hvori det hedder: »Finansministeriet og finansudvalget har tiltrådt, at Lyngby-Tårnbæk kommune i stedet for at præstere det tidligere af ministeriet forudsatte tilskud på halvdelen af opførelsessummen for Jonstrup Statsseminariums kollegium samt 218.746 kr. til delvis dækning af opførelsesudgifterne ved den fælles varme-central m. v. betaler 2.500.000 kr. for den af staten opførte svømmehal.«

Selv om vi fortsat har adgang til at bruge hallen et vist antal timer, har salget dog vakt bitterhed på seminariet. Vi må nu finde os i megen uro og ulempe fra 8 morgen til 10 aften under den udstrakte benyttelse af hallen både af skoler og offentligheden, som seminariet ingen indflydelse har på.

Yderligere har ministeriet — også uden mindste forhandling

Svømmehallen

Interiør fra svømmehallen

med seminariet — givet kommunen tilladelse til at benytte seminariets boldspilhal i et vist antal timer, hvorved den udvidelse af seminariet, som ministeriet selv har bedt om, at blevet umuliggjort.

Vi føler os dårligt behandlet både af kommunen og ministeriet, men det kan lykkeligvis siges, at denne mærkværdige handel ikke har ødelagt noget i forholdet til Lyngby kommunes skolevæsen, som vi fortsat har et fortræffeligt og venskabeligt samarbejde med.

A. Morville.

TIL MEDLEMMERNE

Tanken om indrettelse af en jonstrupsk mindestue, der skulle rumme bøger, blade, billeder m. m., i det hele taget erindringer fra Jonstruptiden, er gammel, og styrelsen har i en årrække arbejdet med planer derom. På det gamle Jonstrup kunne der ikke skaffes plads til en mindestue, og i Lundtofte var det helt udelukket; men på det nye Jonstrup i Lyngby blev der mulighed for at realisere planen. Det lykkedes seminarirektor Morville at stille et passende rum under kollegiet til rådighed for Jonstrupsamfundet, og den jonstrupske mindestue er nu en realitet. Mange arkivalier — især fra Jonstrupsamfundets arkiv — er anbragt her, men selve møbleringen af stuen er meget mangelfuld. Nogle gamle skabe og reoler er stillet til rådighed af seminariet, men udstillingsmontre, hensigtsmæssige reoler og skabe er nødvendige, for at de opbevarede effekter kan blive let tilgængelige og beskyttelsen af arkivalierne betryggende. Vor mindestue skulle gerne blive en smuk og værdig ramme om vore mindeværdige ting og et sted, hvortil gamle jonstrupper med tryghed kan sende effekter, de ønsker bevarede for eftertiden, f. eks. udskrevne vandrebøger, sange og billeder.

Opgaven at indrette mindestuen på en smuk, hensigtsmæssig måde kræver penge — ikke noget stort beløb, men dog mere end Jonstrupsamfundets budget kan bære alene; men nu har Samfundet haft den store glæde, at en kreds af seminariets elever har tilbudt at gøre arbejdet med fremstillingen af inventaret, indretningen og udsmykningen af lokalet ganske gratis. Vi er overordentlig taknemmelige for dette tilsagn og glæder os over, at arbejdet allerede er i gang. Udgiften til materialer er jo langt den mindste del af håndværkerudgifter, og pengene hertil må vi kunne skaffe. Jonstrupsamfundets styrelse har bevilget 300 kr. til formålet, men der skal bruges meget mere, og nu er det vort håb, at interesserede medlemmer vil hjælpe os med at løse denne smukke opgave i samarbejde med de unge elever ved at sende

os bidrag til indkøb af de nødvendige materialer. Hvor stort et beløb, der bliver brug for, kan ikke siges endnu; men det bliver i hvert fald ikke uoverkommeligt, hvis vi står sammen om opgaven. På omstående plan, som er godkendt af styrelsen, ses det, hvorledes elevudvalget har tænkt sig mindestuen indrettet.

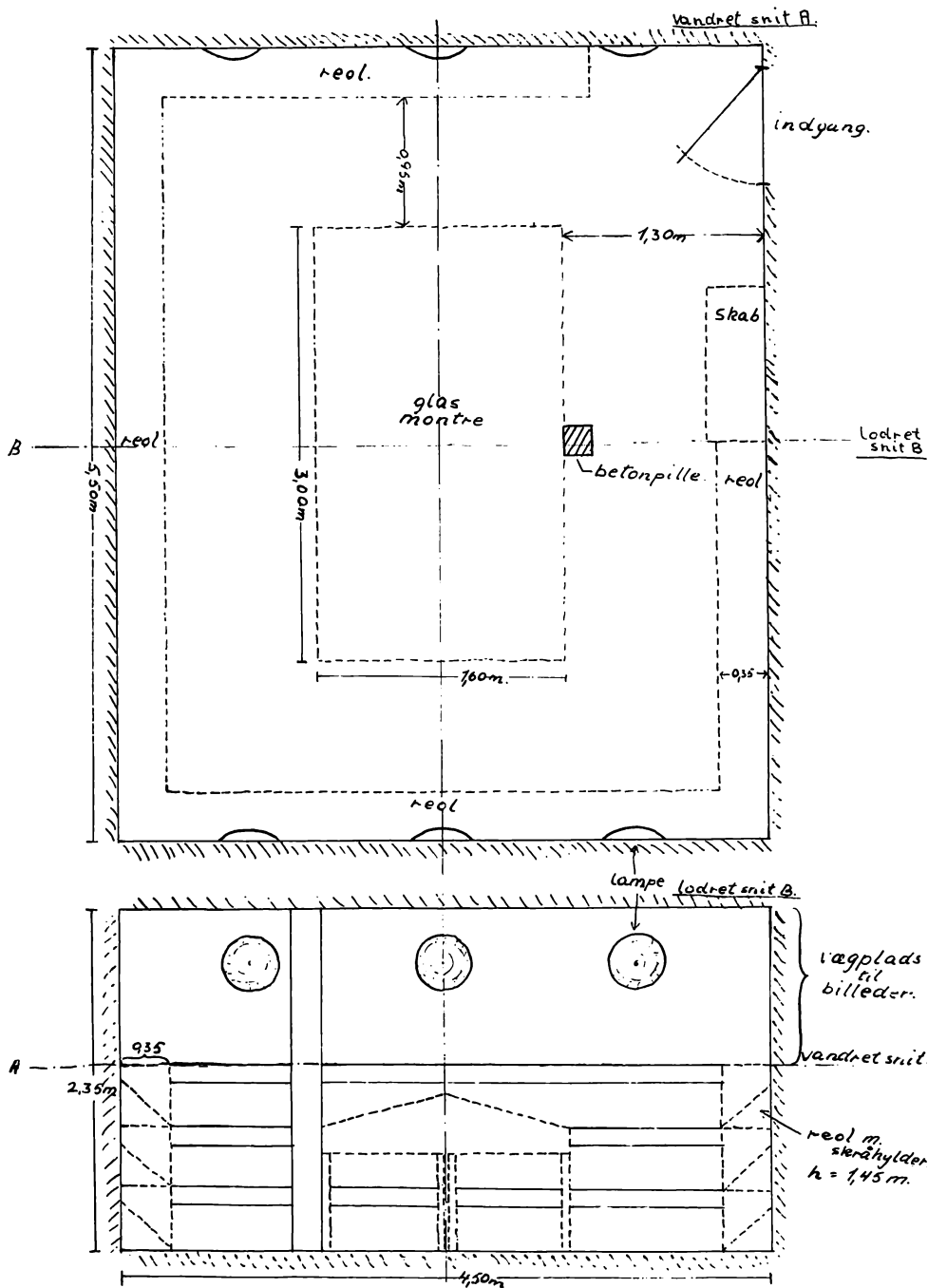
På styrelsens vegne opfordrer jeg medlemmerne til at støtte vore bestræbelser for at få en smuk jonstrupsk mindestue ved at sende bidrag til os. Det sendes til Wilh. Thomsen, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.

Giro 1457. Jonstrupsamfundets kasserer.

På forhånd tak til alle, der vil støtte os.

Venlig hilsen

Kaj Bang.

Udkast til mindestuen

SEMINARIELEKTOR POUL THOMSEN

Den 1. september 1963 blev lektor, mag. scient. Poul Thomsen udnævnt til afdelingsleder i fysik ved Danmarks Lærerhøjskole, og dermed mistede Jonstrup en dejlig lærer.

Poul Thomsen blev efter embedseksamen, militærtjeneste og få år ved gymnasieskolen i 1950 knyttet til det gamle Jonstrup, hvor han overtog fysikken efter Schmidt Nielsen (nu seminarie- rektor i Skårup). Han fortsatte og udvidede i væsentlig grad dennes påbegyndte arbejde med vægten lagt på elevernes selv- virksomhed.

Ikke mindst fysikken fik vanskelige kår i Lundtofte gamle skole. Men Poul Thomsen trodsede vanskelighederne og tilrette- lagde og gennemprøvede en ny øvelsesrække, hvor der ikke blev stillet krav til dyrt apparatur, men hvor der var brug for hitte- påsomhed og sejlgarmsfysik.

Dette arbejde resulterede i en »Praktisk undervisningsvejled- ning i fysik«, hvis dispositioner og forsøg gamle elever gang på gang søger tilbage til.

Poul Thomsen har det dobbelte sigte for seminariernes obliga- toriske fysikundervisning: at opøve eleverne i at tilrettelægge og gennemføre undervisningen i naturlære i den eksamensfri folkeskole med anvendelse af passende demonstrationsforsøg og uddybe de gennem forsøgene gjorde erfaringer ved teoretiske overvejelser.

Denne øvelsesvejledning er god fysik og rigtig pædagogik, så interessevækkende, at piger, der aldrig havde haft udbytte af fysik, arbejdede med stoffet i deres fritid for fornøjelsens skyld.

I denne tid skrev Poul Thomsen også en lærebog i fysik for seminarier. Her er særlig afsnittet om mekanik væsentlig bedre end de gængse fremstillinger.

Inden seminariet nåede det forjættede land, det nye Jonstrup, måtte først og fremmest Poul Thomsen gøre arbejdet med at planlægge et mønsterlaboratorium. Indkøb og afprøvning af en

mængde nyt materiel og besøg hos alle mulige fabrikanter hører med i billedet af denne tid.

Laboratoriet er allerede udnyttet til en række kurser for fysiklærere, og ved disse har Poul Thomsen også været meget aktiv.

Herhjemme er han en af dem, der har gjort mest for at få det amerikanske Physical Science Study Committee's fysikprogram oversat og kendt. Dette fremragende program sigter mod den amerikanske High school og vil passe fortrinligt til linjelæsning på seminarierne.

Gamle og nye jonstruppere vil mindes og savne Poul Thomsens fysikundervisning, der var levende, effektiv og inspirerende.

Hans oplagthed smittede. Man blev ivrig, lavede fejl, fandt på noget nyt og fik andet uddybet. Alt i alt lå det i luften, at her i laboratoriet skulle man blot gå i gang på sin egen måde, langsomt eller ivrigt.

Mange af os vil glæde os ved at kunne møde Poul Thomsen igen i Fysiklærerforeningen, på kurser eller på Danmarks Lærerhøjskole.

T. Bygmann.

ÅRETS GANG PÅ JONSTRUP

Atter er et år gået, roligt og uden afbrydelser af nogen art. Seminariet har endelig slået sig til ro i de nye omgivelser. Nye traditioner er kommet til, enkelte gamle er faldet bort, således at seminariet stadig er det gamle Jonstrup tilpasset de nye bygninger og den ny tid.

De musikalske arrangementer har i år som tidligere år været af høj kvalitet. Blandt de musikere, der har besøgt seminariet inden for rammerne af musikforeningen, der i øvrigt efter sommerferien blev slået sammen med Lyngby kammermusikforening, kan nævnes Victor Schiøler, Erling Bløndal Bengtsson,

Bengt Johnsson, Bertel Søeborg Ohlson m. fl. Diskoteksudvalget, eller musikudvalget, som det nu hedder, fortsatte i foråret sidste års pladeaftener, og i efteråret har det bl. a. arrangeret en aften med musikstuderende fra bl. a. konservatoriet og universitetet; det blev en særdeles vellykket aften, hvor der bl. a. blev opført uddrag af Mozarts Figaros Bryllup.

Foredragene fortsatte i foråret med samme hyppighed som i 1962. Sanginspektør Grytter lagde ud den 1. februar med musikorientering især med henblik på undervisningen i sang. Den 7. februar kom et andet pædagogisk foredrag, denne gang om dyrepsykologi, ved lærer Elvang. Kelvin Lindemann gav den 19. februar en redegørelse for sit syn på undervisningsformer før og nu; og den 28. februar havde de politiske ungdomsorganisationer ordet i en diskussion med titlen: »Hvad vil vi«. Den 15. marts var atter en diskussionsaften med emnet: »Militærnægter eller soldat«, hvor major Solholm indledte sammen med en gruppe unge militærnægtere. Forårets sidste foredrag behandlede emnet: »Kommunismens opståen og udvikling« med lektor, dr. phil. Svend Erik Stybe som indleder. Med det nye skoleårs begyndelse kom et nyt element ind på timeplanen, en ugentlig foredragstime lagt hver torsdag lige over middag. Disse nye timer har bragt nye muligheder i orienteringen om begivenheder udenfor seminariets verden. På programmet har der bl. a. været en kortime med et ungarsk kor, der sang et program, spændende fra Monteverdis madrigaler til moderne ungarske folkesange, folketingsmand Axel Kristensen har talt om folketingets arbejde, redaktør Per Møller har givet et udenrigspolitisk rundskue, seminarieadjunkt O. Kinch har givet forslag til sangtimer med brug af grammofonen og Elvis Presley, og lærer Jolander har holdt foredrag om sin rejse til Rusland. Af aftenarrangementer i foredragsserien skal især nævnes filmen om Maxim Gorkis barndom.

Året begyndte i festhenseende med karnevallet den 16. marts. Revyen i forbindelse med denne handlede til en forandring ikke om seminariet eller dets undervisning; men derimod om en busrejse til Italien med alle de typiske personer, som normalt deltager i en sådan rejse. I april måned opførte de nuværende 4. klasser Millers »Heksejagt«, det blev en strålende succes.

Dimissions-festen, den 8. juni, formede sig som sædvanligt som en festlig afslutning for afgangsklasserne.

Vi havde efter sommerferien for første gang søgt at droppe dusfesten, idet vi har ment, at denne form for velkomst efterhånden har overlevet sig selv, for det er ikke 30 nye, der skal bydes velkommen, men 120. Derimod havde vi lagt øjeturen noget tidligere end normalt, idet den også skulle virke som dusfest. Det blev, i lighed med tidligere år, en dejlig tur i et strålende sommervejr. Den 30. november holdt vi efterårsfest med komedie som tidligere, da 3. klasse først skulle på vikariat efter jul. De opførte med held Kjeld Abells: »Eva aftjener sin barnepligt«. Julefesten den 19. december blev traditionen tro en hyggelig afslutning på skoleåret, 3.s opførte et lille julespil, juletalet blev i år holdt af rektor Morville, og kor og orkester bragte de musikalske indslag.

På sportens område er det udadtil ikke lykkedes for seminariet at placere sig godt som året før, men indadtil har der været livlig aktivitet. Svømmehallen havde kommunen overtaget efter sommerferien, men trods dette har der været mulighed for at fortsætte svømmeundervisningen, idet seminariet har fået overladt den nogle timer om ugen.

Atter i år har der været en række studiekredse med bl. a. emner som: De store verdensreligioner, moderne storpolitik, og en jazzstudiekreds.

At det er lykkedes at bevare en del af de gamle traditioner, er et godt bevis på, at den Jonstrupånd, som en del var bange for skulle forsvinde med flytningen til de nye bygninger, stadig lever i bedste velgående, og oprettelsen af mindestuen vil uden tvivl give den næring, så den vil leve mange år frem i tiden.

Aage Nedergaard Jensen.

DIMITTENDER 1963

Lis Andersen	Steen Uldall-Hansen
Vilhelm Antonsen	Lis Kinch
Erik Bagger	Bente Alslev Andersen
Finn Borges	Jan Andersen
Anne Busch	Ellen Buchhave
Maja Busch	Jytte Busk
Ethel Børgesen	Anders Dahlkild
Joy Lund Hansen	Birgitta Juncker
Kirsten Høg	Bjørn Glæsel
Bente Jacobsen	Bodil Starcke
Bodil Jacobsen	Ellen Vindeløv
Lene Jensen	Anne Kate Jensen
Ove Jensen	Lissi Jensen
Ib Søndberg Larsen	Annelise Jonak-Larsen
Helle v. d. Lippe	Bjarne Juhler
Erik Mogensen	Ida Jørgensen
Aase Bidstrup Møller	Jørgen Jørgensen
Verner Henriksen	Elin Lassen
Bruno Nielsen	Peer Mylov
Børge Nielsen	Palle Østerby Olesen
Lone Nielsen	Mette Wang Rasmussen
Kirsten Olsen	Ingelise Rønsfeldt
Inger-Lise Petersen	Lene Svendsen
Merete Petersen	Bodil Thomsen
Hans G. Schmid	Eva Top
Eva Dalsgaard	Stig Vindeløv
Vibeke Thomsen	Birthe Vognsen

Kirsten Baltzer	Bente Olsen
Birgit Bloch	Jørgen Svan Olsen
Bent Frederiksen	Aksel Pedersen
Birgitte Hansen	Birgith Pedersen
Kirsten Aagaard Hansen	Vagn Pedersen
Lilan Jegstrup Jensen	Bente Petersen
Troels Johansen	Hanne Rasmussen
Frode Jybæk	Knud Krogsgaard Rasmussen
Jytte Bomholt	Ole Rasmussen
Hanne Kyrsting	Hierluf Rolfsager
Hanne Lillesø	Anne-Mette Gram
Birte Lenikus	Kurt Simonsen
Vivi Lindemann	Lise Sørensen
Inge Michelsen	Bente Kure
Jens-Erik Ohlendorff	

FRA JONSTRUPPERNES VERDEN

Stig Bredstrups 100-års dag.

Den 13. september 1963 var det 100 år siden, Stig Bredstrup blev født i Elsegaard ved Ebeltoft. Jonstrupsamfundet mindedes dagen ved nedlæggelse af blomster på hans grav på Værløse kirkegård, hvor han hviler sammen med sin hustru og datter. Også gamle jonstrupper fra 1912 lagde blomster på graven.

Seminarieforstander Stig Bredstrups liv og virke blev i hundredåret mindet i flere artikler. Jørgen Hegelund, der stod ham så nær, mindedes ham i Jonstrupbogen 1963. Ingvar Olsen skrev om ham i Folkeskolen den 20. september: En skolemand, der ragede op, og Aarhus Stiftstidende bragte under rubrikken »Strejftog« den 14. september en lang artikel af tidligere højskolelærer Søren Petersen, Kolind: Stig Bredstrup fra Elsegaard.

Gamle jonstrupper takker forfatterne for disse smukke mindeord om vor gamle forstander, der gjorde Jonstrup til det mest ansete seminarium i landet i en lang periode. Især Søren Petersens meget fyldige gennemgang af Bredstrups liv og gerning med rammende karakteristik og sikker vurdering fremdrager interessante træk fra hans liv, som er ukendte for de fleste.

Jonstrupstævnet 1963.

På grundlovsdagen mødtes 75 jonstrupper til stævne på Jonstrup seminarium. Det fik et meget smukt forløb — som sædvanlig begunstiget af et strålende sommervejr. Efter et kaffebord, hvor man hilste på gamle kammerater, samledes deltagerne til generalforsamling i festsalen. I sin beretning mindedes formanden Kaj Bang medlemmer, som var gået bort siden forrige stævne, og omtalte Samfundets virksomhed, derunder re-

Gamle jonstrupperne synger afskedskvartetten ved »Afrødites øje«

præsentationen ved det nye Jonstrups indvielse. Han bragte en tak til den afgangende redaktør og takkede den nye redaktør, fordi han ville påtage sig arbejdet med Jonstrupbogen.

Redaktøren Viktor Pedersen takkede for den støtte, seminariets rektor, lærere, styrelsen og medlemmerne havde ydet ham ved arbejdet gennem 20 år, og lovede at tage endnu et år, da den nye redaktør på grund af et længere studieophold i USA var forhindret i at træde til før om et år.

Kassereren Wilh. Thomsen fremlagde regnskabet, der for første gang udviste et antageligt overskud. Ved det påfølgende valg genvalgte formanden Kaj Bang og kassereren Wilh. Thomsen. I stedet for Otto Lindberg, der ønskede at fratræde, valgtes Børge Hjermov som seminarielærernes repræsentant. Næstformand — efter Lindberg — blev Vilh. Hellested.

Efter generalforsamlingen gik turen til Jonstrup Vang, der stod i al sin forårspragt, og ved »Afrødites øje« lød som i gamle dage »Afskedskvartetten«.

Ved smørrebrødsbordet var de helt gamle fra 1908 midtpunktet; det glædede os alle, at de fejrede deres 55-års dag sammen

med os. Efter bordet fremdrog Viktor Pedersen minder fra tiden omkring 1920, og senere mindedes P. K. Mathias sin Jonstrup-tid.

Dagen var helt igennem vellykket. Alt klappede, takket være formandens dygtige, festlige ledelse og ikke mindst Lindbergs og hans unge elevs indsats ved det praktiske arrangement.

Dødsfald.

To kendte og afholdte jonstrupper er gået bort samtidig.

Den 30. marts døde *fhv. skoleinspektør K. J. Blomquist* pludseligt uden forudgående sygdom. Han, der var født 1887, var håndværker, før han 30 år gammel kom på Jonstrup. Han blev knyttet til Københavns skolevæsen, først ved Sundbyøster skole, derefter som viceinspektør ved Højdevangens skole. Skoleinspektør var han først ved Randersgades skole, sidst ved Klostervængets skole. Hans store dygtighed og flid gjorde ham til en meget anset skoleleder. Sammen med Bahne Jensen udgav han flere stærkt benyttede lærebøger i dansk.

Blandt jonstrupperne var han en kendt skikkelse. Han dvælede gerne med taknemmelighed ved sin Jonstrup-tid og udtalte, at han havde været en lykkelig mand fra den dag, han blev optaget på den gamle borg. I Jonstrupsamfundet gjorde han en smuk indsats. Han var revisor, og da han blev pensioneret, tilbød han at ordne Samfundets medlemskartotek. Det blev, som alt hvad han påtog sig, passet mønsterværdigt. I Jonstrupsamfundets arkiv findes en erindring om ham. Han var med, da stenen i 1917 blev slæbt til »Øjet«. Ved denne lejlighed sprængtes jernlænken, og det sprængte led opbevarede Blomquist og skænkede det nogen tid før sin død til arkivet.

Den 31. marts 1963 døde *skoleinspektør Poul Strange* pludseligt — den sidste dag, han virkede som skoleleder, idet han havde taget sin afsked fra den 1. april. Strange var født 1895 og tog eksamen fra Jonstrup 1916. Han kom til Københavns skolevæsen og knyttedes hurtigt til hjælpeklasserne, hvor han kom til at gøre en værdifuld, højt påskønnet indsats. 1937 blev han

viceinspektør ved Øresundsvejens skole, og en halv snes år efter blev han inspektør ved Rugbakkens skole.

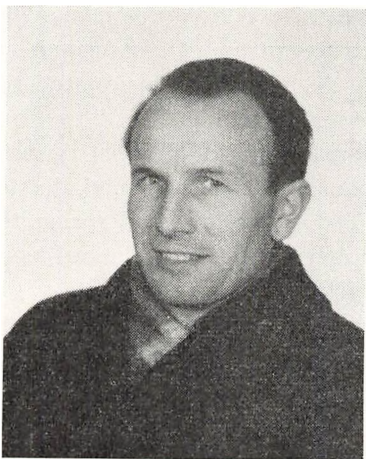
Hjælpekolens børn havde i ham en forstående hjælper og ven, der kærligt tog sig af dem, især af de mest hjælpeløse. Som bestyrelsesmedlem i »Foreningen af 1916«, den forening, der tager sig af hjælpekolens børn, efter at de har forladt skolen, gjorde han en smuk indsats.

Poul Strange var medlem af Jonstrupsamfundet fra dets stiftelse, og han vil blive husket som den gode Jonstrupkammerat, vi altid var glade for at se blandt os.

Nye lærere.

Arne Sloth, f. 1932 i Sønderød på Fyn, studerede efter studentereksamen på Københavns universitet og tog eksamen i legemsøvelser. Senere faglærereksamen i dansk og lærereksamen fra Frederiksberg seminarium. Har virket ved Frederiksberg skolevæsen, Rysensteen gymnasium og i Skovlunde. Desuden trænervirksomhed i fodbold, svømning og roning.

Den 1. november 1963 blev Arne Sloth ansat ved Jonstrup statsseminarium med fagene legemsøvelser og dansk.

Arne Sloth

Finn Berlev

Finn Berlev, f. 1922 i København, student fra Øregård 1940 og cand. mag. med hovedfag fysik 1946. Var adjunkt ved Nakskov kom. gymnasium 1947—53 og assistent ved Geodætisk institut 1953—1955. Fra 1955 amanuensis ved Danmarks farmaceutiske højskole, fra 1957 lektor sammesteds.

Den 1. november 1963 ansat som seminarieadjunkt ved Jonstrup statsseminarium med fagene matematik, fysik og kemi.

70 år.

Seminarierektor Aage Morville fylder 70 år den 7. maj 1964 og står således overfor sin afgang. Rektor Morville havde den 1. august 1963 40-års jubilæum, idet han den 1. august 1923 blev ansat som seminarielærer ved Haderslev statsseminarium. 1944 blev han forstander for Ranum statsseminarium, og 1947 udnævntes han til forstander for Jonstrup statsseminarium.

Valg.

På valg i 1964 er næstformanden, Vilh. Hellested, Knud Ørhem og fru Gerda Winckler-Carlson. Ligeledes vælges der revisorer i de lige årstal. Da der ikke afholdes stævne i 1964, bedes forslag, der gælder som stemmesedler, sendt til Wilh. Thomsen inden den 1. oktober 1964.

Ny revisor.

Skoleinspektør Eigil Rasmussen, Tinderhøj skole, Rødovre, har overtaget hvervet som revisor i Jonstrupsamfundet efter K. J. Blomquist.

REGNSKAB 1. JANUAR — 31. DECEMBER 1963

	Indtægt kr. ø.	Udgift kr. ø.
Kassebeholdning pr. 1. januar 1963	1 220 79	
Kontingenter	3 704 00	
Salg af årbøger	424 60	
64 opkrævninger à 1,20 kr.	76 80	
Girorenter	10 51	
Repræsentation og møder		494 40
Fremstilling af årbogens 40. bind		3 122 81
Administration og redaktion		400 00
Tryksager		158 65
Porto, gebyrer m. m.		375 67
Kassebeholdning pr. 31. december 1963		885 17
	<hr/>	<hr/>
	5 436 70	5 436 70

Ordruphøjvej 24, Charlottenlund.

Wilh. Thomsen.

Regnskabet revideret og fundet i overensstemmelse med bilagene.
Kassebeholdningen til stede.

Charlottenlund, den 4. januar 1964.

Eigil Rasmussen.

H. E. Hasland.

JONSTRUPSAMFUNDETS STYRELSE

Pens. overlærer Kaj Bang, formand, Åboulevard 86, København N, førstelærer Vilh. Hellested, Hellested pr. Hårlev, seminarielæktor Børge Hjermov, Søndervej 70 B, Virum, overlærer Wilh. Thomsen, kasserer, Ordruphøjvej 24, Charlottenlund, tlf. Ordrup 2492, lærer fru G. Winkler-Carlsen, Guldborg, skoleinspektør Knud Ørhem, Høje Tåstrup. Elevernes repræsentant er Aage Nedergård Jensen.

Årbogens redaktør: skoleinspektør Viktor Pedersen, Vanløse skole, til 1. marts 1964. Derefter seminarielæktor Børge Hjermov, Søndervej 70 B, Virum.